

**MIJN
ALLER
LIEFSTE
SCHAT**

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

**MIJN
ALLER
LIEFSTE
SCHAT**

**GABRIEL
TALLENT**

Vertaald door Jan de Nijs

Ambo|Anthos
Amsterdam

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

ISBN 978 90 263 3624 9

© 2017 Gabriel Tallent

© 2018 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Jan de Nijs

Oorspronkelijke titel *My Absolute Darling*

Oorspronkelijke uitgever Riverhead

Omslagontwerp Marry van Baar, gebaseerd op een ontwerp van Jo Walker

Omslagillustratie © Sharon Pruitt / EyeEm / Getty Images

Foto auteur © Alex Adams Photography

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Gloria en Elizabeth

Een

Het oude huis hurkt op zijn heuvel, een en al afbladderende witte verf, erkers en gespijlde houten balustrades, overwoekerd door klimroos en gifeik. Uitlopers van de rozen hebben dakspanen losgewrikt, die nu verstrikt tussen de takken hangen. Het grindpad ligt bezaaid met groen uitgeslagen kogelhulzen. Martin Alveston stapt uit de pick-up en loopt de veranda op zonder om te kijken naar Turtle in de cabine; zijn tropenkisten klinken hol op de planken; een grote man in houthakkershemd en spijkerbroek die de glazen schuifdeur opentrekt. Turtle blijft even zitten luisteren naar het getik van de motor, dan volgt ze hem.

Een van de ramen in de woonkamer is dichtgetimmerd met plaatstaal en triplex van een centimeter dik, en hangt vol met schietkaartjes. De inslagen zitten zo dicht opeen dat het lijkt alsof iemand van dichtbij met een kaliber 10 de roos eruit heeft geblazen; de kogels glinsteren in hun rafelige gaten als water op de bodem van een put.

Haar vader draait een blik bonen open en strijkt een lucifer af

langs zijn duimnagel om de pit van het oude fornuis aan te steken, die sputtert en langzaam tot leven komt en een oranje gloed werpt over de donkere sequoiahouten muren, de ongelakte kasten en de met vet besmeurde rattenvallen.

De achterdeur heeft geen slot, alleen gaten voor de klink en het cilinderslot, en Martin trapt hem open en loopt de onaffe achterveranda op. De naakte vloerbinten wemelen van de haagleguanen en zijn omstrengeld door bramen, waartussen paardenstaart opschiet, en herts-munt, met zijn vreemde, zachte perzikdons en zure lucht. Martin gaat wijdbeens op twee binten staan en pakt de koekenpan van de gebarsten dakspanen waaraan hij hem had opgehangen zodat de wasberen hem konden schoonlikken. Met een roestige Engelse sleutel draait hij de buitenkraan open, houdt het gietijzer onder de krachtige straal en rukt handenvol paardenstaart uit om de ergste plekken schoon te schrobben. Dan komt hij binnen en zet de pan op de brander, en het water spettert en sist. Hij opent de olijfgroene ijskast waarvan het lichtje het niet meer doet en pakt er twee in bruin slagerspapier gewikkelde lappen vlees uit, trekt zijn Daniel Winkler-mes, veegt het af aan zijn bovenbeen, prikt de stukken vlees een voor een aan de punt van zijn mes en wipt ze in de koekenpan.

Turtle zet zich met een sprongetje op het aanrecht – ruwe sequoiahouten planken, spijkers omringd door oude hamerafdrukken. Ze pakt een Sig Sauer tussen de lege blikjes vandaan en schuift de slede naar achteren om de geelkoperen kogel in de kamer te zien zitten. Ze richt het pistool en draait zich om om te zien hoe hij reageert. Hij staat met een grote hand tegen de kastjes geleund en glimlacht vermoeid, zonder op te kijken.

Toen ze zes was zette hij haar op een reddingsvest dat dienstdeed als kussen, waarschuwde haar dat ze van de hete uitgeworpen hulzen af moest blijven en liet haar schieten met een Ruger

.22-grendelgeweer dat op een opgerolde handdoek op de keukentafel steunde. Opa moest de schoten hebben gehoord op de terugweg van de slijterij, want hij verscheen in de deuropening in een badstof kamerjas met daaronder een spijkerbroek en leren pantoffels met kwastjes en zei: ‘Godverdomme, Marty.’ Papa zat op een stoel naast Turtle te lezen in *Een onderzoek naar de beginselen van de moraal* van Hume, hij legde het boek omgekeerd op zijn bovenbeen zodat hij wist waar hij gebleven was en zei: ‘Ga naar je kamer, klontje’, en Turtle liep de krakende leuningloze open trap op – treden van uit een sequoiahoutknoest gezaagde planken en trapbomen van oud hout, gespleten en getordeerd omdat het niet goed was gedroogd, en doordat het hout nog werkte werden de spijkers uit de treden getrokken, ze staken uit en er stond zo’n spanning op dat ze haast knapten –, de mannen zwijgend onder haar, opa keek haar na terwijl Martin het topje van zijn wijsvinger over de vergulde letters op de rug van zijn boek liet gaan. Maar zelfs boven op haar triplex bed met de legerslaapzak over zich heen getrokken hoorde ze hen nog.

‘Verdomme, Martin, zo kun je een klein meisje toch niet opvoeden,’ zei opa. Daarna bleef het heel lang stil en toen zei papa: ‘Dit is mijn huis, Daniel, vergeet dat niet.’

Ze eten hun vlees in bijna volkomen stilzwijgen, de grote glazen water verzamelen laagjes zand op de bodem. Tussen hen in op tafel ligt een pak kaarten met een joker erop. Een kant van zijn gezicht is vertrokken in een uitzinnige grijns, de andere kant hangt in een dreigende grimas omlaag. Als ze is uitgegeten duwt ze haar bord van zich af en haar vader kijkt haar aan.

Ze is groot voor haar veertien jaar, veulenachtig, met lange armen en benen, brede maar slanke heupen en schouders, en een lange gespierde nek. Het aantrekkelijkste aan haar zijn haar ogen; blauw en amandelvormig in een te mager gezicht met brede,

scherpe jukbeenderen en een scheve mond met vooruitstekende tanden – een lelijk gezicht, dat weet ze, en ongewoon. Ze heeft dik blond haar, met zongebleekte strepen erin. Haar huid is bezaaid met koperkleurige sproeten. Haar handpalmen, de onderkant van haar onderarmen en de binnenkant van haar dijen vertonen een wirwar van blauwe adertjes.

‘Pak je woordenlijst maar, klontje,’ zegt Martin.

Ze haalt een blauw schrift uit haar rugzak en slaat het open bij de vocabulaireoefening van die week, zorgvuldig overgeschreven van het schoolbord. Hij legt zijn hand op het schrift en trekt het over de tafel naar zich toe. Hij leest de lijst door. ‘Curieus,’ zegt hij, en hij kijkt haar aan. ‘Corrigeren.’ Zo werkt hij de hele lijst af. Dan zegt hij: ‘Oké. Nummer een. “De puntje-puntje werkte graag met kinderen.”’ Hij draait het schrift om en schuift het naar haar toe. Ze leest:

1. De _____ werkte graag met kinderen.

Ze leest de lijst door terwijl ze de knokkels van haar tenen tegen de vloer laat knakken. Papa kijkt haar aan maar ze weet het antwoord niet. “Meester”, misschien is het “meester”,’ zegt ze. Papa trekt zijn wenkbrauwen op en met potlood schrijft ze:

1. De meester werkte graag met kinderen.

Hij trekt het schrift weer naar zich toe en kijkt erin. ‘Ja, oké,’ zegt hij, ‘maar kijk nou eens naar nummer twee.’ Hij schuift het schrift terug. Ze kijkt naar nummer twee.

2. De pianist toonde zich _____ over de partituur.

Ze hoort hem ademen door zijn gebroken neus. Elke ademtocht is onverdraaglijk omdat ze van hem houdt. Ze bestudeert elk detail van zijn gezicht en denkt: stomme trut, je kan dit, stomme trut.

‘Kijk,’ zegt hij, ‘kijk,’ en hij pakt haar potlood en zet twee ferme strepen door ‘meester’ en vult ‘pediater’ in. Dan schuift hij het schrift naar haar terug en zegt: ‘Wat is nummer twee, klontje? We hebben het net behandeld. Dáár staat het.’

Ze staart naar de bladzij, die op dat moment het alleronbelangrijkste in de hele kamer is, haar hoofd vol met zijn ongeduld. Hij breekt het potlood doormidden en legt de twee stukken voor het schrift. Ze zit over de bladzij gebogen en denkt: stom, stom, stom, je kan ook helemaal niks. Zijn nagels schrapen over zijn stoppels. ‘Oké,’ zegt hij, in elkaar gezakt van vermoedenis terwijl hij een vinger door het schuimige bloed op zijn bord haalt, ‘oké, goed,’ en hij slingert het schrift achterwaarts de kamer in, ‘oké, goed, genoeg voor vanavond, genoeg – wat is dat toch met jou?’ En dan hoofdschuddend: ‘Nee, het is goed zo, het is genoeg.’ Turtle blijft stil zitten met haar haar voor haar gezicht en hij opent zijn mond en trekt zijn kaak naar links alsof hij het gewricht test.

Hij strekt zijn arm en legt de Sig Sauer voor haar neer. Dan graait hij het pak kaarten van tafel en laat het in zijn andere hand vallen. Hij loopt naar het dichtgetimmerde raam, blijft voor de volgeschoten schietkaartjes staan, schudt de kaarten uit het pakje, trekt de schoppenboer ertussenuit, houdt hem bij zijn oog en toont haar de voorkant, achterkant en zijkant van de kaart. Met haar handen plat op de tafel kijkt Turtle naar het pistool. ‘Doeniet zo schijterig, klontje,’ zegt hij. Hij blijft doodstil staan. ‘Je gedraagt je als een schijterig knijpkutje. Wil je een knijpkutje zijn, klontje?’

Turtle staat op, neemt een schiethouding aan, en stelt haar

rechteroog scherp op de korrel. Ze weet dat ze het pistool waterpas houdt als de rand van de korrel zo dun als een scheermes lijkt – als ze het pistool schuin omhooghoudt, ziet ze dat omdat de top van de korrel glanst. Ze past haar houding aan tot ze alleen nog een dun streepje ziet en denkt: voorzichtig, voorzichtig, meisje. Van opzij vormt de kaart een doelwit dat niet dikker is dan een duimnagel. Langzaam haalt ze de twee kilo zware trekker naar zich toe tot de speling eruit is, ademt in, ademt uit op het natuurlijke ritme van haar ademhaling en haalt die twee kilo over. Ze vuurt. De bovenste helft van de kaart dwarrelt als een esdoornzaadje naar beneden. Turtle blijft onbeweeglijk staan, op de rillingen na die door haar armen jagen. Hij schudt zijn hoofd en probeert een lichte glimlach te verbergen, raakt achteloos met zijn duim zijn lippen aan. Dan trekt hij nog een kaart en houdt die voor haar omhoog.

‘Ah, daar komt het knijpkutje weer boven,’ zegt hij, en hij wacht af. Als ze niet beweegt, zegt hij: ‘Godverdomme, klontje.’

Ze controleert de haan met haar duim. Het geeft een bepaald gevoel als je het pistool goed vasthoudt, en Turtle onderzoekt het gevoel om te kijken of er iets niet klopt, de rand van haar vizierkeep raakt zijn gezicht, de glimmend groene tritium vizierkorrel zo groot als zijn oog. Een langgerekt moment, waarin de richting van het pistool haar aandacht volgt, verschijnt zijn blauwe oog boven de dunne, platte horizon van het vizier. Ze voelt een steek in haar maag en hapt naar adem als een vis op het droge, er zit geen speling meer in de trekker en ze denkt: niet naar hem kijken, niet naar hem kijken. Als hij haar door de vizieren heen ziet, laat hij dat niet merken. Behoedzaam brengt ze de vizieren op een lijn met de trillende onscherpe kaart. Ze ademt uit op het natuurlijke ritme van haar ademhaling en schiet. De kaart beweegt niet. Ze heeft hem gemist. Ze ziet de inslag op het doelwit-

bord, een handbreedte bij hem vandaan. Ze ontspant de haan en laat het pistool zakken. Zweet parelt in haar wimpers.

‘Probeer te richten,’ zegt hij.

Ze blijft doodstil staan.

‘Ga je nog een poging wagen of hoe zit dat?’

Turtle spant de haan en brengt het pistool van haar heup naar haar dominante oog, de vizieren op elkaar afgestemd, identieke streepjes licht tussen keep en korrel, het uiteinde van de loop zo stabiel dat je er een munt rechtop op zou kunnen zetten. De kaart daarentegen beweegt heel langzaam op en neer. Zijn hartslag veroorzaakt een nauwelijks merkbare trilling. Niet naar hem kijken, niet naar zijn gezicht kijken, denkt ze. Kijk naar je korrel, kijk naar de bovenkant van je korrel. In de stilte na het schot laat Turtle de trekker vieren tot hij klikt. Martin draait de onbeschadigde kaart om in zijn hand en doet net of hij hem inspecteert. ‘Precies wat ik al dacht,’ zegt hij, en hij gooit de kaart op de grond, loopt naar de tafel, gaat tegenover haar zitten, pakt een boek dat hij met de opengeslagen kant naar beneden op tafel had laten liggen, en buigt zich eroverheen. Op het dichtgetimmerde raam achter hem vormen de kogelgaten een gat ter grootte van een kwartje.

Ze blijft nog drie hartslagen naar hem staan kijken. Dan verwijderd ze het magazijn, drukt de kogel uit de kamer en vangt hem op in haar hand, schuift de slede terug en legt pistool, magazijn en kogel naast haar vuile bord op tafel. De kogel rolt met het geluid van een knikker in een wijde boog over het tafelblad. Martin likt aan zijn vinger en slaat een bladzij om. Ze blijft staan wachten tot hij naar haar opkijkt, maar hij kijkt niet op en ze denkt: was dat alles? Ze gaat naar boven, naar haar kamer, een donker kamertje met muren van onafgewerkte houten planken, waar de gifeik door het schuifraam op het westen naar binnen groeit.

Die nacht ligt Turtle onder de groene legerslaapzak en wollen dekens op haar triplex platformbed te luisteren naar de ratten die aan de vuile vaat in de keuken knagen. Soms hoort ze het getik wanneer een rat zich boven op een stapel borden zit te krabben. Ze hoort Martin van kamer naar kamer lopen. Aan haken aan de muur hangen haar Lewis Machine & Tool AR-10, haar Noveske AR-15, en haar Remington 870 twaalfschots pomphagelgeweer. Ze hebben allemaal hun eigen gebruiksdoeleinde. Haar kleren liggen keurig opgevouwen in haar kast, haar sokken zijn opgeborgen in een scheepskist aan het voeteneinde van haar bed. Toen ze een keer een deken niet had opgevouwen, had hij die in de tuin verbrand en gezegd: ‘Alleen dieren bevuilen hun eigen nest, klontje, alleen dieren bevuilen hun eigen gore nest.’

’s Ochtends komt Martin zijn kamer uit terwijl hij zijn broek vastsjort, en Turtle trekt de ijskast open en haalt er een doos eieren en een flesje bier uit. Ze gooit hem het flesje toe. Hij plaatst de dop tegen de rand van het aanrecht, rost hem eraf, neemt staand een slok. Zijn overhemd hangt open. Zijn buikspieren bewegen terwijl hij drinkt. Turtle tikt een ei tegen het aanrechtblad en houdt het omhoog in haar vuist, drukt de barst open en giet de inhoud in haar mond, waarna ze de schalen in de compostemmer gooit.

‘Je hoeft niet met me mee te lopen,’ zegt ze terwijl ze met haar mouw haar mond afveegt.

‘Dat weet ik,’ zegt hij.

‘Het is niet nodig,’ zegt ze.

‘Ik weet dat het niet nodig is,’ zegt hij.

Hij loopt met haar mee naar de bus, vader en dochter volgen de sporen naast de met groot trilgras begroeide middenberm. Aan weerszijden van het pad de stekelige, onuitgekomen rozetten van speerdistels. Martin houdt het bier tegen zijn borst en knoopt

met zijn andere hand zijn overhemd dicht. Ze staan samen te wachten op het grind van de uitwijkstrook, die is omzoomd door fakkellelies en de slapende bollen van belladonnaelies. In het grind hebben zich slaapmutsjes genesteld. Turtle ruikt het rotte zeewier op het strand onder hen en de sterke stank van het estuarium twintig meter verderop. Het water van Buckhorn Bay is lichtgroen met witte kragen rond de rotsen in zee. Verderop kleurt de oceaan lichtblauw, precies dezelfde kleur als de lucht, geen horizonlijn en geen wolken te zien.

‘Moet je eens kijken, klontje,’ zegt Martin.

‘Je hoeft niet te blijven wachten,’ zegt ze.

‘Naar zoiets kijken is goed voor je ziel. Je ziet het en je denkt, verdomme. Als je daarnaar kijkt raak je aan de waarheid. Je woont aan de rand van de wereld en je denkt dat je iets over het leven leert, door erover uit te kijken. En terwijl je dat denkt gaan er jaren voorbij. Snap je wel?’

‘Ja, papa.’

‘Er gaan jaren voorbij terwijl je denkt dat je iets van een belangrijk existentieel werk verricht, dat je door te observeren de duisternis kunt afserveren. Tot je op een dag beseft dat je geen idee hebt waarnaar je kijkt. Het is een onoplosbaar raadsel dat nergens mee valt te vergelijken, volstrekt op zichzelf staat, en al dat denken was alleen maar ijdelheid, elke gedachte die je ooit had, ging voorbij aan de onverklaarbaarheid, de onmetelijkheid en de onverschilligheid ervan. Je hebt jarenlang de oceaan bestudeerd en je dacht dat het iets betekende, maar het betekende helemaal niets.’

‘Je hoeft hier niet mee naartoe, papa.’

‘Jezus, wat ben ik gek op die pot,’ zegt Martin. ‘Zij vindt mij ook leuk. Je ziet het aan haar ogen. Let maar op. Echte liefde.’

De bus verschijnt zuchtend aan de voet van Buckhorn Hill.

Martin lacht schalks en heft zijn bier als groet naar de buschauffeur, een gigantische vrouw in een overall met daaronder een paar houthakkersschoenen. Ze kijkt hem zuur aan. Turtle stapt in en loopt naar achteren. De buschauffeur kijkt naar Martin die hoofdschuddend staat te stralen op het pad, zijn biertje voor zijn borst. ‘Je bent een dijk van een vrouw, Margery, een dijk van een vrouw,’ zegt hij. Margery sluit de met rubber beklede deuren en Turtle wordt heen en weer geslingerd als de bus zich met een schok in beweging zet. Door het raam ziet ze dat Martin zijn hand opsteekt ten afscheid. Ze laat zich op een vrije plek vallen. Elise draait zich om, legt haar kin op de rugleuning en zegt: ‘Jouw pa is echt zó cool.’ Turtle kijkt uit het raam.

Tijdens het tweede uur loopt Anna voor de klas heen en weer met haar zwarte haar bijeengebonden in een natte paardenstaart. Achter haar bureau hangt een wetsuit, water druipt in een plastic prullenbak. Ze kijken spellingsopdrachten na en Turtle zit over haar papier gebogen en klikt met haar wijsvinger haar pen in en uit – een oefening voor het overhalen van een trekker zonder enige rechts- of linkswaartse druk. De meisjes hebben dunne, zwakke stemmetjes en als ze de kans ziet, draait Turtle zich om in haar stoel om hun lippen te lezen.

‘Julia, kun jij “synecdoche” spellen en aan de klas uitleggen wat het betekent? En daarna de zin die je ermee geschreven hebt voorlezen?’ vraagt Anna.

Al zijn ze de opdracht aan het nakijken, en al heeft Turtle het werk van een ander meisje voor zich liggen – een meisje dat ze op een heimelijk glurende en nagelbijtende manier bewondert – en al staat het woord ‘synecdoche’ gespeld in het nette met glitterpen geschreven handschrift van het andere meisje, toch kan ze het niet. ‘s-I-N...’ begint ze, en valt dan stil, niet in staat zich een weg uit dit doolhof te banen. Ze herhaalt: ‘s-I-N...’

‘Ja, Julia, dit is ook wel een hele moeilijke,’ zegt Anna vriendelijk. ‘Het is *synecdoche*, S-Y-N-E-C-D-O-C-H-E. Kan iemand ons vertellen wat het betekent?’

Rilke, dat andere, veel mooiere meisje, steekt haar vinger op en vormt haar roze lippen tot een opgewonden O: ‘Synecdoche: een stijlfiguur waarbij een klein deel een groter geheel aanduidt; het is de kroon onwelgevallig.’ Turtle en zij hebben hun huiswerk geruimd, dus doet Rilke het uit haar hoofd, zonder op Turtles velletje te kijken, dat bovendien op de eerste regel na helemaal leeg is: 1. Meester. *Gezaghebber, virtuoos, onderwijzer. Iets meester zijn: iets goed beheersen. De pianist toonde zich meester over de partituur.* Turtle begrijpt niet wat het betekent, dat een deel een groter geheel aanduidt. Dat zegt haar helemaal niks, en ze begrijpt ook niet wat ‘het is de kroon onwelgevallig’ betekent.

‘Heel goed,’ zegt Anna. ‘Ook weer een woord dat uit het Grieks komt, net als...’

‘O!’ Rilkes vinger schiet andermaal de lucht in. ‘Sympathisch.’

Turtle zit op de blauwe plastic stoel en bijt op haar knokkels. Ze stinkt naar het slik uit Slaughterhouse Creek en draagt een versleten T-shirt en een spijkerbroek met opgerolde pijpen zodat haar bleke, schilferige kuiten te zien zijn. Onder een van haar nagels zit roestbruin vuil van synthetische motorolie. Haar vingers hebben die prehistorische geur. Ze houdt ervan om de smeerolie met haar blote handen in het staal te wrijven. Rilke heeft Turtles proefwerk al nagekeken en achter elke lege regel een keurig x-je gezet, ze zit haar lippen te stiften en Turtle denkt: moet je die slet eens zien. Moet je die slet nou eens zien. Buiten ligt het door de wind gegezelde grasveld vol plassen, de overstroomde sloot doorsnijdt de grijze klei, en daarachter de bosrand. Turtle zou die bossen in kunnen lopen om voor altijd te verdwijnen. Ze heeft Martin beloofd dat ze dat nooit meer zal doen.

‘Julia,’ zegt Anna, ‘Julia?’

Turtle draait zich langzaam naar haar toe en kijkt haar afwach-
tend aan.

‘Julia, even je aandacht erbij houden, oké?’ vraagt Anna heel
vriendelijk.

Turtle knikt.

‘Dankjewel,’ zegt Anna.

Als de bel voor de lunchpauze gaat, staan de leerlingen alle-
maal tegelijk op. Anna loopt door het middenpad en legt twee
vingers op Turtles tafeltje en tilt glimlachend een vinger op om
aan te geven dat ze haar even wil spreken. Turtle kijkt haar ver-
trekkende klasgenoten na.

‘Zo,’ zegt Anna. Ze gaat op een tafeltje zitten en Turtle, die ge-
voelig is voor gezichtsuitdrukkingen, bekijkt haar stil en aan-
dachtig en kan bijna al haar gedachten lezen; Anna neemt haar
nauwkeurig in zich op en denkt: ik mag dit meisje, en overweegt
hoe ze dit het beste kan aanpakken. Turtle vindt het belachelijk; ze
haat Anna, heeft haar nooit enige reden gegeven om haar te mo-
gen, ze mag zichzelf niet eens. Vuile hoer, denkt ze.

‘Zo,’ zegt Anna weer, ‘wat vond je er zelf van?’ Haar gezicht
neemt een vriendelijk vragende uitdrukking aan – ze bijt op haar
lip, laat haar wenkbrauwen iets omhoogkruipen, natte strengen
haar ontsnappen aan haar paardenstaart. ‘Julia?’ vraagt ze. In
Turtles oren heeft Anna een afstandelijk en geaffecteerd accent.
Turtle heeft haar hele leven aan de noordkust gewoond, ze is
nooit zuidelijker geweest dan de Navarro, en nooit noordelijker
dan de Mattole.

‘Ja?’ zegt Turtle. Ze heeft de stilte te lang laten voortduren.

‘Wat vond je er zelf van?’

‘Niet zo goed,’ zegt Turtle.

‘Maar had je wel een paar van de definities goed?’

Turtle begrijpt niet wat Anna van haar wil. Nee, dat had ze niet, en dat weet Anna ook wel. Er is maar één antwoord op al Anna's vragen mogelijk, en dat is dat Turtle nergens voor deugt.

'Nee,' zegt Turtle, 'ik wist er geen een. Alleen de eerste. "De pianist toonde zich meester over de partituur."' "

'Hoe denk je dat dat komt?' vraagt Anna.

Turtle schudt haar hoofd – dat kan ze niet zeggen en ze past ervoor om iets anders te zeggen.

'Wat dacht je ervan,' zegt Anna, 'om tijdens de lunchpauze een keer samen een paar vraag- en antwoordkaarten door te nemen?'

'Maar ik leer echt,' zegt Turtle. 'Ik weet niet of dat wel helpt.'

'Is er iets waarvan je denkt dat het wel zou helpen?' Dat is wat Anna doet, vragen stellen, om zogenaamd een veilige omgeving te creëren, maar er is geen veilige omgeving.

'Ik weet het niet,' zegt Turtle. 'Ik oefen alle woordjes met papa...' hier bespeurt Turtle een aarzeling bij Anna, en ze weet dat ze een fout heeft gemaakt omdat de andere meisjes in Mendocino geen papa zeggen. De meesten noemen hun ouders bij hun naam en anders zeggen ze pa. Turtle vervolgt: 'We nemen ze samen door, maar ik denk dat ik er gewoon zelf nog eens naar moet kijken.'

'Dus volgens jou hoef je er alleen maar iets meer tijd aan te besteden?'

'Ja,' zegt Turtle.

'Hoe leren jij en je pa die woordjes dan?'

Turtle twijfelt. Ze kan de vraag niet negeren, maar ze denkt: voorzichtig, voorzichtig.

'Nou ja, we nemen ze samen door,' zegt ze.

'Hoelang?' vraagt Anna.

Turtle frunnikt aan een van haar vingers, ze laat de knokkels kraken, kijkt fronsend op en zegt: 'Ik weet het niet... een uur?'

Zeliegt. Ze ziet aan Anna's gezicht dat ze het doorheeft.

'Echt waar?' vraagt Anna. 'Besteden jullie elke avond een uur aan je huiswerk?'

'Nou...' zegt Turtle.

Anna kijkt haar aan.

'Bijna elke avond,' zegt Turtle. Ze mag niet verklappen dat ze de wapens schoonmaakt bij de haard terwijl Martin lezend zit te wachten bij het vuur, waarvan de gloed op hun gezicht valt en de kamer in vlucht om dan over de vloer hard teruggesleept te worden naar de smeulende houtblokken.

'We zullen het met Martin moeten bespreken,' zegt Anna.

'Wacht. Ik kan "synecdoche" spellen,' zegt Turtle.

'Julia, we moeten met je vader praten,' zegt Anna.

'S-I-N,' begint Turtle, en valt dan stil. Ze weet dat het fout is, dat ze fout zit, en dat ze zich met geen mogelijkheid kan herinneren wat er verder komt. Anna kijkt haar heel afstandelijk en vragend aan, en Turtle kijkt terug en denkt: vuile teef. Ze weet dat ze iets zal verraden als ze er nog iets tegen inbrengt, nog iets zegt.

'Oké,' zegt Turtle. 'Oké.'

Als de lessen zijn afgelopen gaat Turtle naar het secretariaat en neemt plaats op een bankje. Het bankje kijkt uit op de ontvangstbalie, en, een eindje daarachter, de werkplek van de administratief medewerker en een korte hal met aan het eind de groen geschilderde deur van de rectoriskamer. Achter die deur zegt Anna: 'Maar, Dave, dat arme kind heeft hulp nodig, serieuze, substantiële hulp, meer dan ik haar kan bieden. Ik heb dertig leerlingen in die klas, godbetert.' Turtle laat haar knokkels kraken, de receptioniste werpt haar vanachter haar computer snelle ongemakkelijke blikken toe. Turtle is een beetje hardhorend, maar Anna zegt met opgewonden stemverheffing: 'Dacht je dat ik zin had om met die man te praten? Luister, luister – misogynie, afzondering en